

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 423
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)
ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Α'

Ἡ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων μεταδοθεῖσα κατ' αὐτάς πληροφορία ὅτι ἡ μέλλουσα κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον νὰ συνέλθῃ Ἱεραρχία τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ἄλλων θεμάτων θὰ ἐξετάσῃ καὶ τὸ «Παλαιοημερολογιτικόν» ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολλούς, συμπαθοῦντας καὶ ἀντιπαθοῦντας τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα, πολλὰ, κατὰ διάφορον ὑποκειμενικὴν ἑκάστος ἀντίληψιν καὶ κρίσιν, νὰ εἴπωσιν. Καὶ ἀσχέτως πρὸς ὅσα δύναται τις ἀνευθύνως νὰ εἴπῃ, λογιкуόμενος καὶ παραλογιζόμενος, ἡ πληροφορία ὅτι τὸ «Παλαιοημερολογιτικόν» θὰ τεθῇ καὶ πάλιν διὰ πολλοστήν φοράν ὑπὸ τὴν συζήτησιν τῆς Ἱεραρχίας βεβαιοί, ὅτι **ὑπάρχει** τοιοῦτο θέμα, χρῆζον συζητήσεως, παρ' ὅλον ὅτι τινὲς ἰσχυρίζονται ὅτι θέμα «Παλαιοημερολογιτικόν» **δὲν ὑπάρχει!** Διότι δῆθεν τοῦτο ἔχει ἤδη λυθῇ ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως.

Τεσσαρακονταετία περίπου διέρρευσε καὶ τὸ θέμα οὐδόλως ἔπαυσε νὰ προκύπτῃ πάντοτε ἐνδιαφέρον, πάντοτε φλέγον, πάντοτε ἀκανθῶδες καὶ δυσεπίλυτον.

Αἱ κατὰ καιροὺς συνελθοῦσαι Ἱεραρχίαι, ἄλλοτε σπουδαίως καὶ ἄλλοτε ἀκροθιγῶς δὲν παρέλειπον νὰ ἐπιλαμβάνωνται αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ ζήτημα κατὰ τὸ τεσσαρακονταετὲς διάστημα δὲν ἔπαυσε νὰ πα-

ρουσιάζῃ ἐξελίξεις λίαν ἐνδιαφερούσας με πάντοτε νέας ἀφορμὰς, με ὁλοὲν ζωηροτέραν κίνησιν, με εὐρυτέραν ἐξάπλωσιν, με ἰσχυροτέραν στελέχωσιν, με νομιμωτέραν ὀργάνωσιν, με κανονικωτέραν ἐδραίωσιν, με ἀναμφισβήτητον ἀποστολικότητα, με περισσοτέρας προσχωρήσεις, με μεγαλειτέρας μεταβολάς, με θερμότερον ζῆλον, με ἐνθουσιώδη αὐταπάρνησιν, με αὐξοῦσαν ἐνεργητικότητα, με ἐντονωτέραν ἐντυπωσιακὴν προβολήν.

Καὶ ταῦτα ὥς πρὸς τὸ παρελθόν.

Ὡς πρὸς τὸ μέλλον;

Πρέπει νὰ μυωπάζῃ τις σοβαρῶς διὰ νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ «Παλαιοημερολογιτικόν» εἰς τὸ μέλλον θὰ μείνῃ στάσιμον καὶ δὲν θὰ ἔχῃ καὶ ἄλλας νέας ἐξελίξεις, ἄγνωστον ὅμως ὁποίας καὶ ὁπόσας, ἐὰν δὲν καταβληθῇ σύντονος προσπάθεια, ὥστε εἰς αὐτὸ νὰ δοθῇ μία τοιαύτη λύσις, ἵνα δι' αὐτῆς σταματήσῃ **αὐτομάτως** πᾶσα ἐξέλιξις δυσάρεστος, ἥτις ὅπωςδὴποτε θ' ἀποβῇ οὐχὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διὰ τὴν ὁποίαν δυσάρεστον ἐξέλιξιν θὰ εὐθύνωνται κυρίως ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐν τοσοῦτο σοβαρὸν ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τὸ ἀντεμετώπισαν ἀσυνέτως, με ἐπιπολαιότητα σκέψεως καὶ ἐσφαλμένην προοπτικήν.

Ἡμεῖς, εἰλικρινῶς πονοῦντες διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν θλιβεράν κατάστασιν εἰς τοὺς

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης ἀνύψωσιν τοῦ θείου Γρηγορίου, ὡς συνήθως εἰς τὰ τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν συμβαίνει, δὲν εἶδον εὐχαρίστως οἱ φθονεροὶ παρὰ τοῖς Ναζιανζηνοῖς καὶ οἱ κακετρεχεῖς. Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα, ὅτε ἐπισήμως ἀνελάμβανε τὰ ἱερατικά του καθήκοντα, ὀλίγοι ἀναλόγως εἶχον προσέλθει εἰς τὸν Ναόν. Καὶ τούτου οὐδὲν ἀπογοητευτικώτερον δι' ἄνδρα ζηλωτὴν καὶ εὐσυνείδητον ἐπιλαμβανόμενον μετὰ ἐπιμόνους ἱεσίας καὶ παρακλήσεις ἔργου σοβαροῦ. Ὁ δὲ Γρηγόριος πρὸ τοιαύτης συμπεριφορᾶς μὴ ἀδιαφορῶν ἀπευθύνει μετ' ὀλίγον βραχὺν παραινετικὸν λόγον πλήρη γλυκύτητος καὶ πατρικῆς στοργῆς ἐπιγραφόμενον «Πρὸς τοὺς καλέσαντας ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ μὴ ἀπαντήσαντας τὸν πρεσβύτερον ἐν τῷ Πάσχα».

Ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν δὲν συνετίσθησαν οἱ ἐκ φθόνου καὶ ἀγροικίας ὑπονομεύοντες τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, ἰδοὺ ἀναλαμβάνει ἔργον ἡτορικῆς καὶ διδασκαλίας ἀνώτερον καὶ ἀπαγγέλλει τὸν περίφημον καὶ θαυμάσιον ἐκεῖνον «Περὶ Ἱερωσύνης» λόγον, ἐν ᾧ

κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἐγεννήθημεν, ἀνετράφημεν καὶ θεία χάριτι ἕως θανάτου θὰ ἀνήκωμεν, ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων θὰ ὑποδείξωμεν τὰ προσήκοντα διὰ μίαν ριζικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ὑπὸ τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Ἱεραρχίας. Λύσιν δυναμένην νὰ θεραπεύσῃ ὁλοκληρωτικῶς τὴν πολυχρόνιον ταύτην πληγὴν, ἥτις θανασίμως κατεσθίει τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας. Λύσιν ἱκανοποιούσαν πλήρως πᾶσαν εὐσεβόφρονα συνειδησιν, ἀλγοῦσαν σφοδρῶς ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐκκλησιαστικῇ κακοδοσίᾳ. Λύσιν ἐξαιρούσαν τὴν ἑλληνορθόδοξον ἰδεολογίαν ὑπεράνω πάσης μομφῆς καχυπόπτου ἐπικρίσεως, καὶ λύσιν, καταργοῦσαν ὁλοσχερῶς πᾶσαν περαιτέρω ἐκμετάλλευσιν τῆς κοινῆς ἀκραίφνου θρησκευτικῆς συνειδήσεως παρὰ κατήλων ἀσεβῶν, ἀνιέρων καὶ ἀνηθικῶν.

Ταῦτα ἐν προοιμίῳ προτάσσοντες θέλωμεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀναπτύξει ἐν συνεχείᾳ τὰς ἀπόψεις ἡμῶν περὶ τῆς εὐκταίας σωτηρίου λύσεως τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος.

Ἐκφράζομεν δὲ ὑποκάρδιον εὐχὴν ὅπως οἱ λόγοι ἡμῶν μὴ πλήξωσιν ὥτα μὴ ἀκουόντων, ἀλλὰ συναντήσωσι παρὰ τοῖς ἀρμόδιοις τὴν προσήκουσαν κατανόησιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ψυχικῇ σωτηρίᾳ ἡμῶν τῶν πνευματικῶν τέκνων αὐτῆς.

ἀπολογούμενος μετ' ἀπαραιμίλλου τέχνης καὶ δυνάμεως πραγματεύεται περὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ἐπισκόπων. Ὁ λόγος οὗτος ἀπετέλεσε κειμήλιον ἔκτοτε καὶ κομφοτένημα ἡτορικὸν τῆς παλαιᾶς ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας καὶ πρῶτον δοκίμιον ποιμαντικῆς διδασκαλίας, χρησιμεύσας καὶ ὡς βοήθημα ἀριστον διὰ τοὺς μεταγειεστέρους διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας πρὸς καταλλήλους ὑποδείξεις τόσον διὰ τοὺς λαβόντας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς θέλοντας λαβεῖν ἱερωσύνην.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος τελῶν τὰ τῆς ἐφημερίας του ὡς πρεσβύτερος ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 362 ἔτους καταβάλλει ἀόκνους προσπαθείας, ἵνα τὰ πάντα ἀποβαίνωσιν εἰς προκοπὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως ὑποχωρῶν. Καλλιερgeῖ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, προνοεῖ περὶ τῶν κατηχομένων, καὶ διδάσκει αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, βοηθεῖ τοὺς ἐνδεεῖς καὶ τοὺς πάσχοντας, ἀνακουφίζει καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ δύναται καὶ δικαιοῦται εἰς τὰ ποιμαντικά καθήκοντα τὸν γηραιὸν πατέρα του, ἀντιπεξέρχεται εἰς τὰς ἐπιβουλὰς κατὰ τῆς σωτηρίας τοῦ ποιμνίου του ἐκ τῶν πολλαπλῶν σχισμάτων, αἱρέσεων, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐθνικῶν. Ἐν καιρῷ δὲ μεριμνᾷ καὶ ὑπὲρ ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ τῆς Μητροπόλεως Καισαρείας καὶ γενικώτερον ὑπὲρ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὅτε αὐτὴ ἐπλήττειτο ἐκ τῶν διωγμῶν, οὓς κατ' αὐτῆς ἤγειρον οἱ αὐτοκράτορες Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης καὶ Οὐάλης ὁ ἀρειανόφρων.

Ὁ Ἰουλιανός, αὐτοκράτωρ γενόμενος, δὲν ἐξεδήλωσεν εὐθὺς ἀμέσως τὰς ἀντιχριστιανικὰς του διαθέσεις, ὑποκριθεὶς ἀνεξιδροσκεῖαν. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ φανερώσῃ τὸ ἀσβεστον μῖσος, τὸ ὁποῖον ἔτρεφεν ἐναντίον τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐχὼν ἤδη εἰς χεῖράς του τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπεζήτησε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων του. Νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰδωλολατρείαν ὡς ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ Κράτους διὰ παντὸς τρόπου. Καὶ πρὸς τοῦτο, ἐπειδὴ ἡ θρησκεία αὐτῇ, ἥδη ἔκειτο νεκρά, διὰ τὴν ἀναζωογόνησιν τῆς ἐδείξε ζῆλον δαιμονιῶδη. Τοὺς ἐρειπωθέντας εἰδωλολατρικοὺς ναοὺς ἀνῆγειρε· τὰ μαντεῖα ἀνεστήλωσε· τὰς ὁργιαστικὰς ἐορτὰς ἀνεδιόργάνωσε· τοὺς μάντις καὶ τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων περισυνέλεξε καὶ αὐτοὺς εἶχε συμβούλους εἰς τὰς τοῦ Κράτους ὑποθέσεις καὶ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις. Κατὰ δὲ τῶν χριστιανῶν ἐκήρυξεν ἀπηνέστατον διωγμόν, καὶ ἔχυσε ποταμοὺς αἱμάτων μαρτυρικῶν. Πολλοὺς χριστιανικοὺς Ναοὺς μετέβαλεν εἰς εἰδωλικοὺς, καὶ ἄλλους κατέστρεψε. Λείψανα ἁγίων καὶ ἄλλα κειμήλια τοῦ Χριστιανισμοῦ κατέκαυσε καὶ ποικιλοτρόπως ἠφάνισεν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τοῦ κατὰ τῶν χριστιανῶν μίσους του εἶναι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς Ἑλληνικῆς μορφώσεως εἰς τοὺς χριστιανόπαιδας. Δι' αὐτοκρατορικῆς διατάγματος τὰ τέκνα τῶν χριστιανῶν δὲν ἐπετρέπετο νὰ ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὰς σχολὰς τοῦ Κράτους, διότι μόνον οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν θρησκείαν (τὴν εἰδωλολατρικὴν) τῶν Ἑλλήνων, μόνον οὗτοι ἐδι-

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Η ΩΦΕΛΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

(Μετάφρασις)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β'

Πολλοὶ ἀφορμαὶ πρὸς ἁμαρτίαν πολιορκοῦσι τὴν ψυχὴν μας· καὶ ἔχομεν ἀνάγκην τῶν θείων φαρμάκων διὰ τὴν θεραπείαν καὶ τὰς πληγὰς, αἱ ὁποῖαι γίνονται, καὶ ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι δὲν φαίνονται μὲν ἀκόμη, πρόκειται ὅμως ν' ἀναφανῶσι, προλαμβάνωμεν, ἀπὸ μακρὰν τοὺς διαβολικοὺς πειρασμοὺς ματαιοῦντες καὶ ἀποκρούοντες διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναγνώσεως τῶν θείων Γραφῶν. Διότι εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον νὰ σωθῇ τις μὴ ἀσχολούμενος συνεχῶς εἰς πνευματικὴν ἀνάγνωσιν· καὶ πάλιν ὡς δοξάζομεν τὸν Θεόν, ἂν ἠθέλομεν δυνηθῇ νὰ σωθῶμεν ποτε καὶ διὰ τῆς παντοτεινῆς ταύτης μελέτης. Ὅταν δὲ καθημερινῶς μὲν πληγωνώμεθα, δὲν μεταχειριζώμεθα δὲ κανὲν ἱαματικὸν μέσον, ποία ἐλπίς σωτηρίας ὑπάρχει; Δὲν βλέπεις τοὺς σιδηροτροχοὺς, τοὺς χρυσοκόπους, τοὺς κόπτοντας νομίσματα, τοὺς οἰανδὴποτε τέχνην ἀσχοῦντας, ὅτι ἔχουσιν ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης ἀνελλιπῇ, καὶ ἂν πείνα ἀναγκάζῃ, καὶ ἂν πτωχεῖ πείσῃ, ὅτι προτιμῶσιν ὅλα νὰ ὑποφέρωσιν παρὰ νὰ πωλήσωσιν ἐργαλεῖόν τι τῆς τέχνης καὶ προσωρινῶς νὰ οἰκονομηθῶσι; Πολλοὶ μάλιστα πολλὰς φορὰς ἔστερξαν νὰ δανεισθῶσι καὶ νὰ συτηρηθῶσι καὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ παιδιά, παρὰ νὰ πωλήσωσιν ἐργαλεῖον τῆς τέχνης ἔστω καὶ μικρότατον. Καὶ πολὺ λογικὰ σκέπτονται. Διότι ἡξέουρουν, ὅτι ἂν ἐκεῖνα πωληθῶσιν, ὅλη τῆς τέχνης ἡ πείρα εἰς αὐτοὺς εἶναι ἄχρηστος, καὶ πᾶς τρόπος τοῦ νὰ προμηθευθῶσι χρήματα εἶναι ἀνέφικτος. Ὅταν δὲ τὰ ἐργαλεῖα μένωσιν, εἶναι δυνατόν ὅλα τὰ δάνεια, τὰ ὁποῖα ἔγιναν μίαν ἡμέραν νὰ ἐξοφληθῶσι τακτικῶς τὴν τέχνην μεταχειζόμενοι· ἂν δὲ προλαβόντες ἤθελον πωλῆσαι αὐτὰ εἰς ἄλλους δὲν θὰ δυνηθῶσι πλέον νὰ εὗρωσιν ἐξ οὐδενὸς μέρους κανὲν ἐφόδιον διὰ τὴν πενίαν καὶ τὴν πείναν.

Παρομοίως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ φρονώμεν. Ὅπως δηλαδὴ εἰς ἐκείνους ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶναι σφῦρα καὶ ἄκμων καὶ σιδηρὰ λαβίς, τοιούτοτρόπως καὶ εἰς ἡμᾶς ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶναι ἀποστολικά καὶ προφητικά βιβλία καὶ πᾶσα Γραφή κατ' ἐμπνευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γραφεῖσα καὶ ὡς ἐκ τούτου ὠφέλιμος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι διὰ τῶν ἐργαλείων τῆς τέχνης, πᾶν σκεῦος, τὸ ὁποῖον λαμβάνουσι, σχηματίζουν κατὰ διαφόρους τρόπους, οὕτω καὶ ἡμεῖς διὰ τῶν θεοπνευστῶν βιβλίων τὴν ψυχὴν μας ἀσχοῦμεν καὶ διορθώνομεν, ὅταν εἶναι διεστραμμένη, καὶ πάλιν νέαν κάμνομεν, ὅταν παλαιωθῇ. Καὶ ἡ μὲν τέχνη ἐκείνων μέχρι τῶν σχημάτων περιορίζεται, διότι δὲν δύναται νὰ μεταβάλλωσι τὴν ὕλην τῶν σκευῶν, ἀλλὰ μόνον τοὺς τύπους μεταρρυθμίζουσιν· ἀλλὰ σὺ, ὁ χριστιανὸς οὐχὶ μέχρι τούτου, ἀλλ' ἐκείνους ὑπερβαίνει, καὶ ὅταν λάβῃς σκεῦος ἐκ ξύλου, θὰ κατορθώσῃς ποτὲ νὰ μεταποι

καιοῦντο νὰ τύχουν καὶ Ἑλληνικῆς παιδείας. Οὕτω οἱ χριστιανόπαιδες εἶχον καταδικασθῇ νὰ τελοῦν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπαιδευσίας. Ὁ θεὸς ὅμως Γρηγόριος κατανοήσας τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς νεολαίας, διὰ τὴν στέρησιν τῆς μορφώσεως, διεπράττετο ἐπεδόθη εἰς τὴν σύνθεσιν ποικίλης διδακτικῆς ὕλης ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς χριστιανόπαιδας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀπηγορεύθη ἡ ἀνάγνωσις τῶν Ἑλλήνων ἀρχαίων κλασσικῶν, καὶ χάρις εἰς τὴν ἐμπνευσιν ταύτην τοῦ θείου Γρηγορίου οἱ νέοι βλαστοὶ τῆς πολεμουμένης Ἐκκλησίας μελετώντες τὰ συγγράμματα τοῦ θείου πατρὸς ἐξεπαιδεύοντο κατὰ τὴν ἔξω κατὰ τὴν ἔσω σοφίαν.

Οἱ ἐπιγραφόμενοι «Στηλιτευτικοὶ κατὰ Ἰουλιανού» δύο λόγοι τοῦ Γρηγορίου στηλογραφοῦσι πρὸς ἄληστον μνήμην τὰ δεινὰ, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετώπισεν, ἐπὶ τρία καὶ ἡμίσει ἔτη βασιλεύσαντος τοῦ ἀποστάτου Ἰουλιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ θεία ὁργὴ κατέφθασε κατὰ Ἰούνιον τοῦ 363 καὶ παρέπεμψεν εἰς Ἄδου κευθμῶνας, ἐν Περσίᾳ πολεμοῦντα.

Ὁ θεὸς Γρηγόριος ὡς ἐφημέριος ἐπέδειξε πᾶσαν σπουδὴν ὥστε ἐναντι τῶν καθηκόντων του νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδοσιν ἀνταξίαν τῶν μεγάλων καὶ σπανίων χαρμάτων, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο, χρησιμεύων καὶ ὡς βοηθὸς τοῦ γέροντος ἐπισκόπου πατρὸς του. Ἡ φήμη τοῦ ἐξεχύθη πολὺ μακρὰν καὶ ἀνδρες ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδεῖᾳ ἐπίσημοι συνῆψαν μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν ζητοῦντες λύσιν τῶν ζητημάτων των καὶ ἄλλοι αὐτοπροσώπως μεταβαίνοντες ἐζητοῦν τὴν συνδρομὴν του εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῶν Ὁ μέγας Ἀθανάσιος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Γρηγορίου ἀνεγνώριζε τὸν προσφιλέστερον συναθλητὴν εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἀλλὰ καὶ τὸν ἀκριβέστερον ὁρθόδοξον δογματιστήν. Ὁ Ἱερώνυμος, ὁ φιλομαθέστατος καὶ μέγας· τῶν ἱερῶν Γραφῶν μεταφραστής, ἦλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Γρηγορίου καὶ ἐθαύμασε τὴν σοφίαν αὐτοῦ, ὥστε πολυλάκις καυχώμενος ἐβεβαίωεν, ὅτι ἐχρημάτισε τοῦ Γρηγορίου μαθητὴς καὶ παρ' αὐτῷ ἐξέμαθε τὰς ἀγίας Γραφάς. Ὁ ἀσκητὴς καὶ πρεσβύτερος Ἱεροσολύμων Ἡσύχιος, ἐρευνητὴς τῶν θείων Γραφῶν ἁριστος καὶ κήρυξ τοῦ θείου λόγου διαπρύσιος, Εὐδόξιος ὁ χρηματίας ἐπίσημος ῥήτωρ, παρὰ τοῦ Γρηγορίου ἠντλησας, ὡς ὁμολογοῦν, τὰς θεολογικὰς τῶν γνώσεις.

Τὸν Ἰουλιανὸν κακῶς τελευτήσαντα τὸν βίον διεδέχθη ὁ Ἰοβιανὸς ὁρθοδόξου πίστεως καὶ καλῆς προαιρέσεως. Οὗτος ἀνεκάλεσε τοὺς ὑπὸ Κωνσταντίνου καὶ Ἰουλιανοῦ ἐξορισθέντας ἐπισκόπους, ὑπεστήριξε τοὺς ὁρθοδόξους, καὶ ἀπέδωκεν εἰς αὐτοὺς τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρειανῶν ἀρπαγέντας Ναοὺς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

*Ανακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδς Κανίγυρος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος Παρ)ματος Μπάλας—Ἀττικῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου

ήσης εἰς χρυσοῦν. Καὶ τοῦτον μάρτυς ὁ Παῦλος, ὅστις, λέγει· «ἐν μεγάλῃ οἰκίᾳ δὲν ὑπάρχουσι μόνοι σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ πήλινα. Ἐὰν λοιπὸν γείνη τις καθαρὸς ἀπὸ ἀδικίας, θὰ ἀποβῇ σκεῦος ἔντιμον ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον εἰς τὸν δεσπότην εἰς πᾶν ἔργον καλὸν ἢ τοιμασμένον.» Ἄς μὴ δεικνύμεθα λοιπὸν ἀμελεῖς εἰς τὴν κτῆσιν τῶν βιβλίων, διὰ νὰ μὴ πληγωθῶμεν καιρίως, μηδὲ χρυσίον ὡς κρύπτωμεν ἐν τῇ γῇ, ἀλλὰ βιβλία πνευματικά, ὡς θησαυρίζωμεν πρὸς ὠφελειάν μας. Διότι τὸ μὲν χρυσίον, ὅταν γείνη περισσότερον, τότε πρὸ πάντων εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ἔχοντας, τὰ δὲ βιβλία, ὅταν ἀφθονα ὑπάρχωσι, πολλῆς ὠφελείας πρόξενον γίνονται εἰς τοὺς κτήτορας τούτων.

Καθὼς ὅταν εἰς οἰκίαν τινὰ εὐρίσκονται ὅπλα ἐκλεκτά, καὶ ἂν κανεὶς δὲν εἶναι, ὅστις νὰ κάμνῃ χρῆσιν, μεγάλην ἀσφάλειαν δίδουσιν εἰς τοὺς ἐντὸς κατοικοῦντας, διότι οὔτε ληστὴς, οὔτε κλέπτης, οὔτε ἄλλος τις κακοῦργος τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, οὕτω πως ὅπου ὑπάρχουσι βιβλία πνευματικά, πᾶσα διαβολικὴ ἐνέργεια φεύγει ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ γίνεται μεγάλη πρὸς ἀρετὴν προτροπὴ εἰς τοὺς ἐντὸς ὑπάρχοντας. Καὶ μόνῃ ἡ ὄψις τῶν βιβλίων καθιστᾷ ἡμᾶς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ὀλιγώτερον ἐπιρρεπείς. Διότι καὶ ἂν τολμήσωμεν πράξιν τινα ἀπηγορευμένην καὶ γείνωμεν ἀκάθαρτοι, ὅταν ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν οἶκον καὶ ἴδωμεν τὰ βιβλία, περισσότερον μᾶς τύπτει ἡ συνείδησις καὶ μετὰ μεγαλητέρου φόβου ὑποπίπτωμεν εἰς τὰ αὐτὰ ἁμαρτήματα ἂν πάλιν εἴμεθα καθαροὶ κατὰ τὴν καρδίαν, περισσότεραν ὠφέλειαν λαμβάνομεν ἐξ ἐκείνων. Ἀπλῶς νὰ ἐγγίσῃ τις τὸ Εὐαγγέλιον εὐθὺς μεταρρυθμίζει τὰ φρονήματά του καὶ ἀπὸ τῆς ὀψευς μόνῃς πᾶσαν φροντίδα βιοτικὴν ἀποβάλλει καὶ ὑψώνεται εἰς τὰ αἰώνια. Ἄν δὲ εἰς ταῦτα προστεθῇ καὶ ἀνάγνωσις μετ' ἐπιστάσις, ἡ ψυχὴ τότε ὡς εἰς ἱερὸν ἄδυτον ὑπάρχουσα, γίνεται τελείως καθαρὰ καὶ ἑναρετιωτέρα, διότι διὰ τῶν ἱερῶν ἐκείνων γραμμάτων τῆς Γραφῆς ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ εἰς αὐτήν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ καὶ τοὺς ἐκλεκτούς»

(Ματθ. 24, 24)

Ἀναίρεσις ἐνίων πλανῶν τῶν Ἀντιχρίστων Χιλιαστῶν, ἢ «Σπουδαστῶν τῆς Γραφῆς» ἢ «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά».

Δ'

Αἱ ἀντιλήψεις «τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ εἶναι παχυλαί. Δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰς τοιαύτας τῶν ὁπαδῶν τοῦ Μωάμεθ, ποὺ ἀναγινώσκουν τὸ Κοράνιον. Διότι ὅπως αὐτοὶ περιμένουν τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς ἓνα ὕλικόν παράδεισον, ποὺ τὸ προσφιλές των «πιλάφι» θὰ εὐρίσκηται ἐν ἀφθονίᾳ, βουνὰ ὀλόκληρα, ἀπολαύσεις δὲ σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ ἐκπλήρωσις πασῶν τῶν κατωτέρων ἐπιθυμιῶν εἰς τὸ διηνεκές, θὰ εἶναι τὸ ἔπαθλον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Κορανίου, οὕτω καὶ οἱ Χιλιασταὶ φαντάζονται τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἐντελῶς ἐπίγειον. Παραθέτομεν περιλήψιν τῆς περὶ ταύτης τῆς διδασκαλίας των, ἐκ τῶν βιβλίων των.

Κατ' αὐτοὺς ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θὰ γίνῃ τμηματικὴ. Πρῶτον θὰ ἀναστηθῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐνδοξα πρόσωπα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπὸ τοῦ Ἀβελ, μέχρι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ, Δαβὶδ, Δανιήλ, θὰ σχηματίσουν κυβέρνησιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα! Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐνδόξους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης θὰ διορισθῶν Διοικηταὶ εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς, ὁ δὲ Ἀβραάμ ὡς Πρωθυπουργός, ἀπὸ τὸ ὅρος Σιών, μετὰ τοὺς τελειοτάτους τότε ραδιοσταθμούς, θὰ διευθύνῃ τὰς ὑποθέσεις ὅλης τῆς γῆς! Ὡς Πρόεδρος δὲ τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ Κράτους θὰ εἶναι ὁ Μεσσίας Χριστός. Ἡ γῇ θὰ παραμένῃ αἰωνίως ὡς ἔχει σήμερον.

Μὲ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων, θὰ παύσουν οἱ πόλεμοι, αἱ ἐπαναστάσεις, ἡ πείνα, αἱ ἀσθένειαι καὶ ὁ θάνατος. Οἱ πτωχοὶ δὲν θὰ τρέχουν νὰ εὗρουν κατοικίαν, διότι ἕκαστος θὰ ἔχῃ κτίσει ἰδικὴν του οἰκίαν! Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θὰ γίνηται βαθμιαίως, διὰ νὰ γίνηται ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀνισταμένων εἰς τὰς κτιζομένας οἰκίας! («Ἐπιθυμητὴ Κυβέρνηση» σελ. 31 - 33, «Κιθάρα τοῦ Θεοῦ», Δ' τόμ. Γραφ. μελαινῶν σελ. 565, «Ἀπελευθέρωσις» σελ. 341). «Κάθε δυστυχία θὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν γῆν, ἡ χαρὰ δὲ καὶ ἡ εὐτυχία θὰ εἶναι ὁ αἰώνιος κληρὸς τῶν εὐπειθῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Τῶν ἀσεβῶν ἡ τύχη θὰ εἶναι ἡ καταστροφή, ὁ ἐξαφανισμός, ἡ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν ἐπ' ἀνοδὸς των!» (Ἐπιθ. Κυβέρνησις» σελ. 43).

Αὐτὰ λέγουν «οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων, σωστὸς μῦθος τῆς Χαλιμᾶς. Εἶναι τόσον παχυλαὶ καὶ μυθώδεις αἱ ἀντιλήψεις των, ὥστε ἂν ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐλαχίστη χριστιανικὴ ἐπίγνωσις εἰς τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐποχῆς μας, θὰ ἦτο περιττὸν νὰ ἀσχοληθῇ τις με αὐτάς, καὶ νὰ δώσῃ ἀπαντήσεις. Δυστυχῶς ὁμως, ἐπειδὴ πολ-

λοι ἐξ ἀγνοίας ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰς διδασκαλίας αὐτὰς τὰς «κνηθούσας τὰς ἀκοὰς» ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν δι' ὀλίγων.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν τότε ζώντων ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ γίνῃ συγχρόνως μετὰ τὴν καθόδον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ λέγει σαφέστατα τὸ «σκεῦος τῆς ἐκλογῆς» ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: **«ἰδοὺ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μὲν οὐ κοιμηθήσονται, πάντες δὲ ἀλλαγθήσονται, ἐν ᾧ τόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίζει γάρ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγθήσονται»** (Α. Κορινθ. 15,51)· δηλαδὴ μετὰ τὸ σάλπισμα τοῦ Ἀρχαγγέλου ὅλοι οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν ἀμέσως, τῶν δὲ ἐπιζώντων τὰ σώματα θὰ ἀλλάξουν συγχρόνως, θὰ γίνονται ἄφθαρτα, πνευματικά. Ὅλα δὲ αὐτὰ θὰ γίνονται «ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ», ὅσον νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ τις τοὺς ὀφθαλμούς του.

Αὐτὰ λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου· ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα, «οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» λέγουν ὅτι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θὰ γίνῃ βαθμιαίως, διὰ νὰ προλαμβάνουν οἱ κτίσται νὰ κτίξουν οἰκίας!!! Ἀλλὰ τότε οἰκίαι δὲν θὰ χρειάζονται, διότι τὰ ἄφθαρτα σώματά μας δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκην στεγάσεως, οὔτε τροφῶν. Αὐτὰ ὅλα καὶ αἱ σωματικαὶ ἀνάγκαι θὰ καταργηθοῦν. **«Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει»** (Α'. Κορινθ. 6,13). Εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ οὔτε θὰ τρώωμεν οὔτε θὰ πίνωμεν· «οὐκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις» (Ρωμ. 14,17), διότι μετὰ τὰ πνευματικά μας σώματα θὰ εἴμεθα ὅπως οἱ Ἄγγελοι. «Ἐν τῇ ἀναστάσει... ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι» (Ματθ. 22,31) ὅπως λέγει ὁ Κύριος. Ἐχουν ἀνάγκην ἀπὸ τροφῆς καὶ οἰκίας οἱ ἄγγελοι; ἄλλο τόσο θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς τότε ὅταν ἀναστηθῶμεν.

Ὁ Κορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος βεβαιώνει ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία, ὡς προελέχθη, θὰ ἔλθῃ ὡς «κλέπτῃς ἐν νυκτί», **«οἱ οὐρανοὶ ροιζήδον παρελεύσονται· στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσονται»** (Β' Πέτρ. 3,10)

Οἱ χιλιασταὶ λέγουν ὅτι ἡ γῆ θὰ εἶναι ἡ αἰωνία κατοικία τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ προφητεύων λέγει διὰ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ὅλα τὰ οὐράνια σώματα καὶ ἡ γῆ, καὶ ὅλα τὰ ὑλικά στοιχεῖα θὰ περάσουν τότε ἀπὸ τὴν φωτιάν. Θὰ γίνῃ σωστὴ ἀναστάσις καὶ ἀναχώνευσις τοῦ σύμπαντος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ προέλθουν «καινοὶ οὐρανοί, καὶ καινὴ γῆ, κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν αὐτοῦ» (αὐτόθι 3—13). Σύμφωνα ἡ προφητεία αὕτη, μετὰ τὴν τῆς παλαιᾶς τοιαύτην· «καὶ ἄρχῃς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί· **αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιώθησονται, καὶ ὥσει περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτοὺς καὶ ἀλλαγῇσονται**» (Ψαλ 101,25). Διὰ τοῦ ψαλμικοῦ τούτου χωρίου προφητεύει σαφῶς ὁ Προφήτης Δαβὶδ ὅτι ἡ γῆ καὶ οἱ οὐρανοὶ θὰ ἀπωλεσθῶν, καὶ θὰ παλαιωθοῦν ὅλα, θὰ ἀλλάξουν δὲ ὅψιν ὅταν

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν πανήγυριν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης εἰς τὸ Παράρτημα Ἀρεθούσης Θεσσαλονίκης. Ἀνωτέρω οἱ αἰδεσ. λειτουργοὶ Σάββας Παπαδόπουλος καὶ Δαμιανὸς Κομλίκης καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος μετὰ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρον κ. Θεόδ. Ἀλεξόπουλον.

ὁ Θεὸς θελήσῃ, ὡς τὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον γυρίζομεν καὶ τὸ ἀνακαινίζομεν. Ποῖαν λοιπὸν θέσιν ἔχουν αἱ οἰκίαι, τὰ αὐτοκίνητα, οἱ ραδιοσταθμοὶ ποὺ ἀναφέρουν «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» ἐν τῇ «παλιγγενεσίᾳ», καθ' ἣν **«οἱ δίκαιοι ἐκλάμπουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς αὐτῶν»;** (Ματθ. 13,43), **«ὅτε ὅμοιοι Αὐτῷ ἐσόμεθα δι' ὧν μεθα Αὐτὸν καθῶς ἐστίν»;** (Α. Ἰωάν. 3,2). Τοῦ Μωϋσεὺς τὸ πρόσωπον ἠκτινοβόλει κατελθόντος ἐκ τοῦ ὄρους Σινᾶ, περιβεβλημένου ἔτι τὸ φθαρτὸν τοῦτο σῶμα, ἐπειδὴ μετὰ τοῦ Θεοῦ συνωμίλησεν ἐπὶ τοῦ ὄρους. Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀτενίσουν, δι' ὃ ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ κάλυμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτοὺς (Ἐξόδ. 34,29). Ποῖαν ἀράγε δόξαν θὰ ἔχωσιν ὅσοι μετὰ ἄφθαρτον πνευματικὸν σῶμα «εἰσέλθωσιν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτῶν»; «ὅτε ὅμοιοι Αὐτῷ ἔσονται»; Εὐρίσκονται λοιπὸν εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης οἱ δυστυχεῖς «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Ὅσοι ἔλαβον «τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος» ἀπ' ἐντεῦθεν, ὅσοι ἠσθάνθησαν μέρος τι τῆς ἀνεκλαλήτου ἐκείνης χαρᾶς «τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», ὅσοι «ἐκ τοῦ πληρώματος Αὐτοῦ ἔλαβον», «ὅσοι ἐφαγον καὶ ἔπινον τὸ πνευματικὸν βρῶμα καὶ πόμα, ἐκεῖνοι γνωρίζουν «ἐκ μέρους» τὴν φύσιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» «ᾧ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὐς οὐκ ἠκούσεν, καὶ ἐπὶ «καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ᾧ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτὸν» (Α. Κορινθ. 2,9) ἀποστρέψατε, ἀδελφοί, τοὺς ὀφθαλμούς σας, κλείσατε τὰ ὦτά σας εἰς τοὺς μύθους τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Παιδιά, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγονάσιν... ἐξ ἡμῶν ἐξηλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενέκεισαν ἂν μετ' ἡμῶν... αὐτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος ὁ ἀρνούμενος τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν. **Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν Υἱόν, οὐδὲ τὸν Πατέρα ἔχει** (Α' Ἰωάν. 2,18).

«Από την λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Παύλου Νικαίας Πειραιῶς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΝ ΤΩ ΓΕΡΟΝΤΙΚΩ

«Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ποιμὴν. Ἡ πονηρία τὴν πονηρίαν οὐδαμῶς ἀναιρεῖ, ἀλλ' ἐὰν τις σὲ κακοποιήσῃ, εὖ (καλῶς) ποιήσων αὐτῷ, ἵνα διὰ τῆς ἀγαθοποιίας ἀνέλῃς τὴν πονηρίαν.

Φιλόχριστός τις παραδοθεὶς εἰς μαρτύριον ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ δούλης, ἀπαγόμενος ἐπὶ τὸ τελειωθῆναι, εἶδε τὴν δούλην αὐτοῦ, τὴν παραδοῦσαν αὐτόν, καὶ λαβὼν ὃν ἐφόρει δακτύλιον χρυσοῦν, ἔδωκεν αὐτῇ λέγων. Εὐχαριστῶ σοι ὅτι τοιούτων ἀγαθῶν μοι πρόξενος γέγονας.

Ἔλεγον περὶ ἀδελφοῦ τινος γειτνιώντος μεγάλῳ γέροντι, ὅτι εἰσερχόμενος εἰς τὸ κελλίον τοῦ γέροντος ἐκλεπτεν. Ἐβλεπε δὲ ὁ γέρων καὶ οὐκ ἤλεγχεν αὐτόν, ἀλλ' εἰργάζετο περισσότερον λέγων, ὅτι τάχα ἀνάγκην ἔχει ὁ ἀδελφός. Εἶχε δὲ ὁ γέρων πολλὴν θλίψιν, μετὰ ἐνδείας εὐρίσκων τὸν ἄρτον αὐτοῦ. Εἶτα μέλλοντος τελευτᾶν, ἐκύκλωσαν οἱ ἀδελφοί, καὶ ἰδὼν τὸν κλέπτοντα αὐτὸν λέγει, ἔγγισόν μοι· καὶ κατεφίλησε τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέγων· εὐχαριστῶ ταῖς χερσὶ ταύταις, ὅτι δι' αὐτῶν ὑπάγω εἰς τὴν Βασιλείαν

τῶν Οὐρανῶν Ὁ δὲ (κλέπτης) κατακυγεῖς καὶ μετανοήσας ἐγένετο δόκιμος μοναχός.

Ἔλεγον περὶ τοῦ Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, ὅτι ἀνέβαινέ ποτε ἐκ τῆς Σκήτεως πρὸς τὸ ὄρος τῆς Νητρίας, καὶ ὡς ἤγγισε τῷ τόπῳ, εἶπε τῷ μαθητῇ αὐτοῦ· πρόλαβε μικρόν. Προάγων οὖν ὁ μαθητής, συναντᾷ τινι ἱερεῖ τῶν Ἑλλήνων (εἰδωλολάτρῃ) τρέχοντι, καὶ λέγει αὐτῷ μετὰ κραυγῆς. Αἶ, αἶ, δαίμων ποῦ τρέχεις; ὀργισθεὶς δὲ ἐκεῖνος ἐντείνει αὐτῷ πληγὰς πάνυ σφόδρα τῇ ῥάβδῳ ἣ κατεῖχε. καὶ ἀφήσας αὐτόν ἡμιθανῆ ἐπορεύετο, Προβάντι οὖν μικρόν συναντᾷ ὁ Μακάριος τρέχοντι καὶ λέγει αὐτῷ· σωθεῖς, σωθεῖς... ὁ δὲ ἀποδεξάμενος τὸν λόγον, ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ λέγει· τί καλὸν εἶδες ἐν ἐμοί, ὅτι προσηγόρευσάς με; ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ὅτι εἶδον σε κοπιῶντα, καὶ οὐκ οἶδας ὅτι, εἰς κενὸν κοπιᾷς· ἔφη ἐκεῖνος. Ἐγὼ ἐπὶ τῷ ἀσπασμῷ σου κατενύγην καὶ ἔγνων ὅτι ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶ ἄλλος δὲ κακὸς μοναχὸς ὑπαντήσας μοι ὕβρισε με, κἀγὼ ἔδωκα αὐτῷ πληγὰς εἰς θάνατον. Καὶ ἔγνω ὁ γέρων ὅτι ὁ μαθητής αὐτοῦ ἐστὶ, καὶ κρατήσας τοὺς πόδας τοῦ γέροντος ὁ ἱερεὺς ἔλεγεν· οὐκ ἀφήσω σε ἐὰν μὴ ποιήσῃς με μοναχόν. Ἦλθον οὖν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ μαθητής αὐτοῦ ὡσεὶ νεκρὸς ἀπὸ τῶν πληγῶν καὶ ἐβάστασαν, καὶ ἤνεγκαν αὐτόν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ὄρους, καὶ ἰδόντες οἱ γέροντες τὸν ἱερέα μετὰ τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου, ἐξέστησαν, καὶ δοξάσαντες τὸν Θεόν· ἐποίησαν αὐτόν μοναχόν, καὶ πολλοὶ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐγένοντο δι' αὐτόν χριστιανοί.

Εἶπεν ἡ Ἀββᾶς Ἀγάθων, ὅτι ὁ ὀργίλος, νεκρὸν ἐὰν ἐγείρῃ, οὐκ ἐστὶ δεκτὸς παρὰ τῷ Θεῷ.

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Μὴ μισήσῃς τὸν ἀμαρτωλὸν πάντες γὰρ ἐσμέν ὑπεύθυνοι, καὶ ἐὰν διὰ τὸν Θεὸν κινήσῃ κατ' αὐτοῦ, κλαῦσον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μὴ μισήσῃς αὐτόν, ἀλλὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ μίσησον, ὑπὲρ δὲ αὐτοῦ εὖξαι, ἵνα ὁμοιωθῇς τῷ Χριστῷ, Ὅστις οὐκ ἠγανάκτει κατὰ τῶν ἀμαρτωλῶν, ἀλλ' ὑπερῆχετο· ἐκλαυσε δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Καὶ ἡμεῖς δὲ ἐν πολλοῖς ὑπὸ τοῦ Διαβόλου καταγελώμεθα... εἰ δὲ διὰ τοῦτο μισεῖς τὸν ἀμαρτωλόν, ὅτι οὐκ ἐστὶ δίκαιος κατὰ σέ, ἐκ αὐτοῦ δεικνύεις ὅτι ἀμαρτωλὸς εἶ, καὶ σύ, ὡς μὴ ἔχων ἀγάπην, ὁ δὲ τῆς ἀγάπης ὑστερημένος ἐστέρηται τοῦ Θεοῦ, εἴπερ ὁ Θεὸς ἐστὶν ἡ ἀγάπη... Μίμησαι οὖν καὶ σὺ κατὰ τὸ δυνατόν τὴν Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγαθότητα καὶ γενοῦ οἰκτίρμων πρὸς τὸν ὁμόδουλον, ἵνα τῇ μικρᾷ συμπαθείᾳ, τὴν μεγίστην παρὰ Θεοῦ ἀντικοίμῃ συμπαθείαν».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Καπνὸς διώκει τὰς μελίσσας, καὶ μνησικακία γινώσιν ἀπὸ καρδίας, δεθήτηι τοῦ Κυρίου καὶ ἔκχεε δάκρυα ἐνώπιον τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καὶ μνησικακία μὴ αὐλιζέσθω ἐν τῇ ψυχῇ σου».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Ἀνθρώπος ζηλωτῆς (φιλόνηκος) οὐδέποτε

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΜΙΝΗΣΤΟΥ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

Σμύρνη! πόλις βαμμένη με αίματα πολλῶν ἀγίων μαρτύρων. Κλήρος τοῦ Ἁγίου Ἀποστολικοῦ Πατρὸς Πολυκάρπου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Πάντοτε ἀνθοῦσα ἡ Ἐκκλησία τῆς μεγαλοπόλεως Σμύρνης. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς Μητροπολίτης αὐτῆς ἦτο ὁ ἀειμνήστος Ἐθνομάρτυς Χρυσόστομος. Δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς τοὺς πολλοὺς τὸ φρικτὸν μαρτύριόν του. Διὰ τοῦτο παραθέτομεν ἐνταῦθα, κατ' ἀφῆγησιν αὐτοπτῶν μαρτύρων, τὴν περὶ τοῦ μαρτύριου του ἐπίσημον ἔκθεσιν τοῦ βουλευτοῦ Παρισίων Ἐδουάρδου Σουλιέ, ἐνώπιον τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς τῆς 14)27 Ὀκτωβρίου 1922, ἔχουσιν οὕτω:

«Τὸ ἀπόγευμα τῆς 27ης Αὐγούστου (9ης Σεπτεμβρίου Ν. ἡμ.) 1922 τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον εἰδοποιήθη ὅτι ὁ Ἕλλην Μητροπολίτης διέτρεχε κίνδυνον, καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ σταλῇ ἄγλημα ναυτῶν νὰ τὸν προστατεύσῃ. Πράγματι ὁ Πρόξενος Γκραγιέ ἔστειλεν ἀμέσως ἄγλημα, καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγλήματος ἐπρότεινεν εἰς τὸν Χρυσόστομον νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ SACRE COEUR, ἢ εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον. Ὁ Χρυσόστομος δὲν ἀνέκει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γαλλίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ ἐκφράσω τὸν βαθύτατον σεβασμὸν μου εἰς τὴν μνήμην του. Μὲ ὠραιότητα ψυχῆς ἠρνήθη νὰ δεχθῇ προσφερόμενον καταφύγιον, λέγων ὅτι τὸ καθήκον του ἦτο νὰ μένῃ μαζὶ μὲ τὸ πολὺνιόν του.

Ὅταν τὸ Γαλλικὸν ἄγλημα ἀπεχώρησε, κατέφθασε μὲ ἄμαξαν τοῦρκος ἀξιωματικὸς, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο στρατιώτας, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Χρυσόστομον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁδήγησε τότε τὸν Ἱεράρχην εἰς τὰ ἄκρα τῶν Εὐρωπαϊκῶν συνοικιῶν, ἔμπρὸς εἰς ἓνα κουρεῖον. Ἐκεῖ τὸν ἐφόρεσαν ἄσπρην μπλουζαν, ἴσως διὰ νὰ διακρινῇται καλλίτερον, καὶ ἐκεῖ ἐξετιλίχθη φρικιαστικὸν ἔγκλημα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ

εἶναι πλήρης ἡ ἱστορία τῶν μαρτύρων. Τοῦ ἐξεργάζωσαν τὰ γένη, τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια, τοῦ ἔκοψαν τὰ αὐτιά καὶ τὴν μύτη, τὸν ἔπληξαν διὰ μαχαίρας. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄνδρας ἐλάβαν μέρος εἰς τὰ βασανιστήρια καὶ αἱ γυναῖκες. Οἱ παρόντες ναῦται μας πάνοπλοι, ἐξωργισμένοι, εἶχον καταστή ἑξαλλοὶ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ὅμως ἀξιωματικὸς (Γάλλος) ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὰς διαταγὰς ποῦ εἶχε λάβει, τοὺς ἠπείλει, μὲ τὸ περιστροφὸν εἰς τὸ χέρι, νὰ τοὺς πυροβολήσῃ, ἐὰν ἤθελον ἐπέμβει, (ὑπὲρ τοῦ βασανιζομένου Μητροπολίτου). Μετέφεραν κατόπιν τὸν Ἱεράρχην εἰς Τουρκικὰς συνοικίας, ὅπου τὸν διεμέλισαν, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τοὺς σκύλους». Προτοῦ θανατωθῇ, κατώρθωσε νὰ σταλῇ εἰς τὸν ἀδελφόν του Εὐγένιον, ἐπισκεπτήριον εἰς τὸ ὅποιον ἔλεγε: Σὰς ἀποχαιρετῶ· δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε πλέον. Καὶ καρτερικὸς, ὥς οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι χριστιανοί, ὠδυνῶν εἰς τὸ μαρτύριον καὶ εἰς τὸν θάνατον, ἐμποίων τρόμον μὲ τὴν ἐγκαρτέρησίν του, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς βασανιστάς του». («Ἡμέρη Πατρῶν» 16-7-63).

Δόξα εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἐνδοξαζόμενον ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ, τὸν «χθὲς καὶ σήμερον καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» ὄντα ἀμετάβλητον, τὸν ἀναδεικνύοντα τοὺς ἀληθινὸς ποιμένας τῆς Ἁγίας Παύλης Του, οἵτινες «τοῖς ἴχνεσιν Αὐτοῦ ἐπόμενοι» τὴν ψυχὴν αὐτῶν τιθέασιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Μεγαλεῖον ψυχικόν, ἐν τῇ αὐτοθυσίᾳ τοῦ Ἐθνομάρτυρος Χρυσόστομου, ποῦ ἀναγκάζει τοὺς ἑτεροδόξους (καὶ περ συνενόχους εἰς τὸ ἔγκλημα) νὰ τὸ παραδεχθῶν καὶ νὰ τὸ ἐξυμνήσουν, τοὺς δὲ ἀπίστους νὰ τρομάξουν. Τὸ δένδρον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἠδυσήθη, ποτιζόμενον διὰ τῶν αἱμάτων τῶν Καλλινίκων τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων. Διατηρεῖται δὲ καὶ αὐξάνεται εἰσέτι ἀρδεύόμενον διὰ τῶν αἱμάτων τῶν νεομαρτύρων,

φθάνει εἰς τὴν εἰρήνην τῆς διανοίας, ὁ δὲ ἄλλότριος τῆς εἰρήνης, ἄλλότριος ἐστὶ τῆς χαρᾶς· ἡ μὲν εἰρήνη τῆς διανοίας, ὕψεια τελεία καὶ ἐστὶ καὶ λέγεται· ὁ ζῆλος (ἡ φιλονεικία) ἐναντίος πέφυκε τῆς εἰρήνης. Οὐκοῦν ὁ ἔχων αὐτὸν μεγάλην νόσον νοσεῖ. Ἀνθρώπε! οὐκ ἐστὶ καλὸν οὐδὲ συμφέρον, τὸ θέλειν ἄλλοις μὲν βοηθεῖν, ἑαυτὸν δὲ ἐμβάλλειν εἰς μέγαν κίνδυνον· ὁ ζῆλος οὐκ ἐκ τῶν εἰδῶν τῆς σοφίας ἐστίν, ἀλλ' ἐκ τῶν νοσημάτων τῆς ψυχῆς· φρονήματος γὰρ σέβας καὶ βραχυτύτης, πολλὴν τὴν ἀγνοίαν ἔχουσα· εἰ ἐπιθυμεῖς τοὺς ἀσθενεῖς θεραπεύειν γινώθι, ὅτι οἱ ἄρρωστοι ἐλέους καὶ ἐπιμελείας χρῆζονται, οὐκ ἐπιτιμίου· ὅμοις γὰρ φησὶ· οἱ δυνατοὶ ὀφείλετε τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν· καὶ πάλιν τὸν πταίοντα διορθοῦσθε οὐκ ἐν ὀργῇ, ἀλλ' ἐν πνεύματι πραότητος, ὁ αὐτὸς ἐπιτρέπει».

(Εὐεργ. Βιβλ. Β' ὑποθ. ΛΕ' κλπ.)

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐκ τῶν ἐφημερίδων τοῦ Βόλου μετὰ βαθύτατης λύπης ἐπληροφορήθημεν τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ προσφιλοῦς Ἰωάν. Ν. Στάμου ἐφ. ἀξιωμ. τοῦ πυρκοῦ, κηδευθέντος μετὰ πολλῶν στρατιωτικῶν τιμῶν εἰς τὸν ἐν Ζαγοράῃ ἡμέτερον Ἱ. Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ. Ὑπερότοκος γόνος εὐσεβεστάτης πολυμελοῦς οἰκογενείας ἔτυχεν ἐπιμελοῦς χριστιανικῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως ἀνωτέρας δασονομικῆς. Ὁ χαρακτήρ του καὶ ἡ ἐν γένει ψυχροσύνησιν τοῦ τὸν παρουσιαζόν νέον καλλιεργημένον εἰς αἰσθήματα καὶ φρονήματα ἀνώτερα μὲ μέλλον εὐόωνον. Πλὴν ὅμως τοῦ Θεοῦ αἱ ἀνεξιχνίαστοι βουλαὶ ἄλλα ἀπεφάσιον. Ἐφ' ὅσον πιστεύομεν ὅτι ἡ κηδεμονία τοῦ Θεοῦ ἐπιστατεῖ ἐπὶ πάντων τῶν γηγένων, ὀφείλομεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὰ γεγονότα μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν ἀγαθότητα αὐτοῦ, ἥτις πρὸς τὸ συμφέρον ἐκάστου τὰ πάντα οἰκονομεῖ. Ἐκφράζοντες τὰ θερμὰ συλλυπητήρια ἡμῶν εὐχόμεθα εἰς τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου ὑπομονὴν καὶ παρηγορίαν, περὶ δὲ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν ἐν χώρᾳ δικαίων ἀνάπαυσιν.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Κατά τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντύπων κακοδόξου ἀλλὰ καὶ αἰσχροῦ περιεχομένου, εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἀκούηται διάτορος ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὅθεν ἐπιβεβλημένον καθῆκον ὄλων τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφῶν εἶναι ἡ διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν, καθ' ὅσον οὕτω προσφέρομεν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΤΡΕΑΛ

Τὴν 14 Ἰουλίου 1963 ἤρχισε τὰς ἐργασίας του, τὸ ἐν Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ συνέδριον «τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, περὶ πίστεως καὶ τάξεως», εἰς τὸ ὁποῖον μετέχουν 300 κληρικοί, καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι, ἀντιπρόσωποι 138 (!) Ἐκκλησιῶν, Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντικῶν. **Τὸ Βατικανὸν ἀπέστειλε πέντε ἐπισήμους παρατηρητάς**, προσκεκλήθησαν ἐπίσης 15 Ρωμαιοκαθολικοὶ κληρικοί, ἀπὸ τὸν Καναδᾶν καὶ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας. Σκοπὸς τοῦ συνεδρίου ἡ χριστιανικὴ «ἐνότης». Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν «Σκωτίᾳ» προηγουμένου τοιούτου, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας λαϊκοὶ θεολόγοι ἀπεδέχθησαν τὴν «Ἀγίουστέαν Προτεσταντικὴν ὁμολογίαν» παρακολουθοῦμεν μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ λύπης τὰς ἀκροβασίας τῶν σημερινῶν ταγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τῶν λόγων τοῦ μεγάλου τοῦ Κυρίου Ἀποστόλου, ὅστις ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἀπεφθέγγετο «**αἰρετικὸν ἀνθρώπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος**» (Τίτ. 3, 10).

Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

Εἰς ἐκτενέστατον ἄρθρον του ὁ προσφιλὴς κ. Φώτης Κόντογλου ὑπεραμύνεται τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς κατὰ τρόπον ὑπέροχον· μεταφέρομεν ὀλίγας γραμμὰς του ἐνταῦθα. «**Στὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν ὅλα εἶναι μύηση καὶ ὄχι γνώση, καὶ αὕτη εἶναι ἡ αἰτία ποὺ δὲν καταλαβαίνουνε τίποτε ἀπὸ τὴς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης μας, ὅσοι δὲν ζήσανε μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μικροί... Ὅταν λείπει ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς, δηλαδὴ ἡ ζωντανὴ παράδοσις, ἐκεῖνο ποὺ μαθαίνει κανένας μὲ τὴν συνειδησιμὴν γνώσιν, εἶναι ἓνα πρᾶγμα ὁλόκληρα παραμορφωμένο, ἓνα ἄψυχο ξερόχι... Μέσα στὸ ὕψος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς μας ὑπάρχει ὁλος ὁ βαθὺς καὶ μυστικὸς χαρακτήρας τῆς. Εἶναι ἓνα στοιχεῖο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξη-**

γηθῇ, μήτε νὰ ἀποκτηθῇ μ' ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον μὲ τὴν μετάδοσιν τῆς ἀναπνοῆς ἀπὸ δάσκαλο σὲ μαθητὴ.» Ἀς τὸ μάθουνε κάποιοι ἀφελεῖς ποὺ νομίζουνε ὅτι ὅλα τὰ πράγματα μποροῦνε νὰ ἀποκτηθοῦν μὲ τὸ χονδροειδὲς ἐργαλεῖο τοῦ μυαλοῦ, μὲ τὴν ξερὴ καὶ στεγνὴ μάθησις. Καὶ ὅσοι κατέχετε τὸ μυστήριον τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς. βάλτε τὰ δυνατὰ σας νὰ σωθῇ τὸ ὕψος τῆς, αὐτὸ τὸ οὐράνιο δῶρον ποὺ εἶναι καρπὸς τῆς εὐσεβείας, **γιατὶ ὅταν χαθῇ, δὲν βρίσκεται πιὰ**» («Ἐλευθερία» 14—7)61).

ΘΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΥΘΜΟΣ!

Θρήνος καὶ κλαυθμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην αὐτὴν τὴν φορὰν. Ποῖον τὸ αἷτιον; μία νεάνις, ἀπὸ τὰς πολλὰς χιλιάδας ποὺ γυρίζουν ἡμίγυμνες εἰς τοὺς δρόμους, τελείως «χειροαφειγμένες», εἰς τὰ ἀκρογιάλια, νύκτας καὶ ἡμέρας, εἰς τὰ ἀκατάλληλα θεάματα, καὶ εἰς ὅσα δὲν λέγονται οὔτε γράφονται, ἀπεφάσισε νὰ μονάσῃ νὰ ἀφήσῃ τὰ ὅσα «ὡς ἄνθος μαραίνονται, καὶ ὡς ὄναρ παρέροχται», καὶ νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Νυμφίου Ἰησοῦ, εἰς τὸν γλυκύτατον ἔρωτα τοῦ ὁποίου ἐτρώθη. Τὸ πᾶν ἀπώλετο! χαλασμοὶ κόσμου! ἡ μητέρα τῆς ὡς τρολλὴ περιόχεται τὰς ἀρχάς, αἱ ἐφημερίδες μὲ μεγάλους τίτλους ἀναγγέλλουν τὸ γεγονός «**ἀναζή ὁ σκοτεινὸς μεσαίων εἰς τὰς μονὰς καλογραιῶν**»... Ὑποκριταί!

Ἡ νεολαία μας σήπεται εἰς τὰ ἄντρα τῆς διαφθορᾶς! Στατιστικαὶ ἀρμοδίον ἀποδεικνύουν τὴν ἔκτασιν τῆς ἀνηθικότητος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ Γυμνάσια, σωστὴ ἐθνικὴ συμφορά! Οὐδενίᾳ διαμαρτυρία! Οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες κοιμοῦνται ἥσυχοι. Αἱ ἀομόδιαι Ἀρχαὶ ἐπίσης. Ὁ τύπος τηρεῖ σιγὴν ἰχθύος. Ἡ Ἐκκλησία ἀρκεῖται εἰς τὰ τυπικὰ τῆς κηρύγματα. Διατί δὲ ὅλα αὐτὰ; δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, «**διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας**». Ἀλλ' εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν ἐλέχθη ὑπὸ τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ «**οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ Πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα**» (Γεν. 6, 3), τρομερὰ δὲ ἐξεδηλώθη ἡ ὀργὴ Αὐτοῦ, διὰ τοῦ παγκοσμίου κατακλυσμοῦ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 26)7)63 (π.ἡμ.) πανηγυρίζει ὁ ἐν Μοναστηρακίῳ (Διοσκουρῶν 6) ἱερὸς Ναὸς τῆς ἁγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ ἐπομένην πανηγυρικὴ θεία λειτουργία μετ' ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

— Ἐπίσης πανηγυρίζει ἡ παρὰ τὴν Πάρνηθα ἱερὰ Μονὴ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, μετὰ ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας.